

Anders +

1. Den 23. oktober 1940 har bisp Bergrav i et rundskriv bl.a. uttalt: "En tredje engstelse er kommet frem ved spørsmålet om å melde seg inn i Nasjonal Samling. Enhver må her følge sin overbevisning" (se s.206 i Berggrav "Da kampen kom")
2. Den 30. oktober har Den norske Dommerforenings styre uttalt: "Styret vil hverken tilrå eller frarå noen dommer å foreta innmeldelse i Nasjonal Samling, men vil fremholde at dette må være en helt frivillig sak for den enkelte."
3. Den 3. desember 1940 sendte Justisdepartementet ved ekspedisjons-sjef Platou ut sirkulære til fylkesmennene med anmodning om å gjøre innholdet kjent for samtlige dommere. Idette sirkulære siteres den under punkt 2 anførte erklæring fra Den norske Dommerforenings styre, og det heter videre bl.a.:
"Departementet har funnet det riktig å gjøre dommerne kjent med disse uttalelser, forat de dommere som måtte ønske å slutte seg til Nasjonal Samling ikke skal la seg hindre i dette ..."
4. Den 13. desember 1940 sendte Den norske Sakførerforenings Hovedstyre ut et rundskriv til medlemmene hvori bl.a. uttales:
"Den norske Sakførerforenings Hovedstyre vil gjøre medlemmene oppmerksom på at enhver står fullstendig fritt i spørsmålet om han vil melde seg inn i Nasjonal Samling, og dermed i Nasjonal Samlings juristgruppe eller la det være." (se bilag 8)
5. Den 23. oktober 1940 skjerpet Høyesterett straffutmålingen i en dom over en del ungdommer som hadde forulempet NS-ungdom på veg fra et NS-møte. Både i påtalemyndighetens anke og i Høyesteretts dom er det uttalelser som må gi inntrykk av at NS både var et lovlig parti og at dets møtevirksomhet m.v. var rettsbeskyttet. (se bilag 10)
6. Etter at Kongen og Regjeringen hadde forlatt landet og Stortinget ikke var samlet, var Høyesterett den eneste statsmakt i funksjon. Den fortsatte å virke som domstol- men grep tillike- særlig ved sin justitiarius, inn også i det politiske og administrative liv- oppnevnte Administrasjonsrådet, utarbeidet P.M. er for dette m.v. Høyesterett tidde om begivenheterne 25. september 1940, og den tidde til de foran nevnte halvoffisielle uttalelser, endog fra Justisdepartementet, som på legfolk (og også på jurister) måtte være egnet til å gi inntrykk av at NS var et lovlig parti og medlemskapet uangripelig. Da Høyesterett medlemmer nedla sine embeter og sendte skrivelser av 12. og 18. desember 1940, uttalte de seg temmelig åpent og bestemt om spørsmålet om retten til å prøve gyldigheten av lover og forordninger, og likeså i skrivet av 21. desember om den folkerettslige begrensning av justisministerens myndighet.

Skjønt en skulle ha ventet at Høyesterett, når den først tok bladet fra munnen, også hadde kommet inn på de ulovligheter og straffbare forhold som de så, og som dømmes så strengt 5 år senere, så leter en forgjeves etter selv en fin hetydning hertil i uttalelsene fra Høyesterett.

/// Alle de foran nevnte myndigheter og institusjoner må ha ansett krigen for opphørt 10.6.1940- og må ha vurdert forholdet til strl. § 86 helt anderledes enn fra 1945 av.

Forholdet til strl. § 139.

Hvis Norge etter 10.6.40 hadde vært krigførende- og hvis medlemskap i Nasjonal Samling hørte til så grove forbrytelser at det ble å straffe med fengsel fra 3 år og inntil livstid- da er det aldeles ufattelig at de nevnte autoritative hold, "som vakt skulle være" har kunnet uttale seg på den måte som foran er anført.

Det er desto mer ufattelig, fordi disse autoritative hold- hvis straffbarheten hadde vært som rettspraksis etter frigjøringen gir uttrykk for- ved sitt forhold tydelig og klart derved har gjort seg skyldig i forbrytelse mot strl. § 139 som fastslår: